

Első Pireneusi Játékok - 1993. 05. 10.

„Egyszer volt már egy nemzetközi verseny”

Régen történt, lassan 10 éve már a részvételünknek az „első hegyi Olimpián”. A rendezőségnek az volt a célja, hogy kétévenként megismétli a rendezvényt, ugyanilyen színvonalasan, mint az elsőt. Mesébe illő történet, amit most itt leírok, legalábbis mi (Rose Gyuri, Zsólyomi Zsolt), így éltük át.

Egy kicsit nehéz az írás mivel barátom tragikus halála óta (1995. 06. 01.), elkerültük a Gyurikával és tevékenységével kapcsolatos írásokat. Én úgy gondolom, itt az idő, hogy rá is emlékezzünk, mivel meghatározó egyénisége, motorja volt a 90-es évek barlangász társadalmának.

A történet 1993. 01. havában kezdődött. A BEAC klubnapján jelentette be Bajna Bálint, hogy a francia szövetségtől (FFS) kapott egy levelet. A levél tartalma egy meghívó az Első Pireneusi Játékokra, első hegyi Olimpia gondolata valósult meg. Nekünk az ötlet nagyon tetszett, de kérdéses volt, hogy ki menjen. Ez gyorsan eldőlt, mivel akik még szóba jöhettek volna nem értek rá, főiskolai tanulmányuk miatt. Gyurikával elhatároztuk, hogy kimegyünk a versenyre. A kiírásban barlangi és kanyonos versenyre lehetett jelentkezni és még egy tolmács is belefért a keretbe. A kanyonozásról nem hallottunk akkor még semmit, tehát ezt kihagytuk. Tolmácsunk első megbeszélésre Balács Béla lett volna, de ő lemondta. Utána csatlakozott hozzánk Toldi György a Tengersizem vezetője, tolmácsként. A levelezést elkezdtük, jelentkezünk a versenyre. Sohasem felejttem el azt a beszélgetést, amit Gyurikával a Meteor klubjának a felső emeletén, a karosszékek között ejtettünk meg. Gyurika megkérdezte tőlem, hogy mennyire vegyük komolyan a versenyt szerintem, azt mondtam neki, hogy nem lenne hátrány, ha nem az utolsók lennénk, mert az elég ciki lenne. Egyet ért velem és úgy gondolja, hogy el kéne kezdeni felkészülni a versenyre. Első körben szokjunk le a dohányzásról és kezdjünk el futni, meg ilyenek. Hát ez szép gondolat, de a mi barlangos életünk pont ellenkezőleg volt beállítva, barlang, cigi, pia, csajok, satöbbi. Ez a beszélgetés kb. január 25. körül zajlott le, megállapodtunk abban, hogy február elsejétől nincs cigi, edzés van ezerrel, három hónap felkészülési időnk maradt, sajnos nem sok. Nagyon fontos döntés volt az életünkben, végig kísérte a felkészülésünk a barlangász tevékenységünket. Sokkal komolyabban vettük a nagyobb túrákat és célokat.

A felkészülést Mátyás-hegyi-barlangban gyorsulásokkal kezdtük, az elején elég nyögve. A heti két futás is rendszeressé vált, Gyurika taxizott éjszakánként, utána „kipattant a sunyiból” és elkezdett kocogni a kiválasztott futótéren, Fenyőgyöngyén. Én Nagykovácsiban laktam abban az időben ezért nekem elég könnyű dolgom volt a szabadban futással. Gyurikával kiválasztottunk a Vörösposolyás-háton egy jó szakaszt, itt nyomultam, ahogy tudtam. Munkában

előnyöm volt Gyurikával szemben, mivel 13 órára haza értem és az edzéssel tudtam foglalkozni.

Izgultunk nagyon mi lesz velünk a versenyen, információnk mondhatni egyenlő volt a nullával. Úgy terveztük, hogy kocsival megyünk ki a verseny helyszínére, Saint-Lari-Solant-ba. Gyűjtöttük a lóvét, fejenként szép összeget kellett összeszedni azt hittük. A felkészülésünkben kezdett megmutatkozni, hogy van értelme az egésznek, a Matyi edzések egyre jobban mentek, a futásnál elértünk

olyan sikereket, hogy a Zsíros-hegyre fel tudtunk „futni”. Ekkor született meg a gondolat bennünk, hogy ki kéne mászni István-lápa aknarendszerét.

Elindultunk hát a Bükkbe, a vesszős völgyön keresztül, feltűnt, hogy rendesen megyünk felfelé, de mégsem lihegünk, na ez már tetszett, nőtt az önbizalmunk. Létráson voltak ismerősek, klubtársak. Együtt mentünk el Vajda úrral és

csapatával a hármasszifonig, onnan fordultunk vissza. A mászás először görcsösen ment, de nem kellett sok idő egyre jobban bele jöttünk. Voltak cikis helyzetek, a legdurvább talán az indián-híd kiszállásánál volt. Egy kulcs fogás van a tetején.

Aranyos volt Gyurika, mikor oda értem másodiknak (mindig ő ment előre, én ezt a felállást csíptem), megfogta a tenyeremet erősen, így biztosított a lecsúszás ellen. A kijáráshoz közel megszokottá vált a mászás, 200m szint és vagy húsz akna elég volt, hogy megszokjuk a közeget. A bejáratnál vártak társaink, együtt örültünk a sikernek.

Ebben az időben már Franciaországban élt Marek Edit, felhívtam információért. Közölte, hogy a válogató meg volt **1000** barlangászból náluk! Úgy mennek a győztesek a kötélre, hogy a crollt nem is használják olyan gyorsak. Ez a hír sokkolt a szó jobbik értelmében, ahol tudtunk a futáson kívül fekvőtámaszt és húzózkodást végeztünk. A Pál kőfejtőben kötéltechnikáztunk, egy 7-8 perces szakaszon 10-szer mentünk végig, nagyon hatékonyan bizonyult ez az edzés típus. Edittel való beszélgetés közben derült ki, hogy küldenek személyre szólóan repülő jegyet, az utazást a rendezőség állja. A repülő jegyek megszerzése nem volt könnyű dolog.

Elérkezett az indulás ideje, repülőtéren találkozás, irány Párizs! Onnan átszállás Toulouse-ba, itt várt minket egy busz, ami a szállásra vitt. Az átszállásoknál már lehetett méregetni az ellenfeleket, messziről látszott, hogy ki a barlangász. Toldi Gyuri egy rövid gatyába és egy pólóba jött, mikor megérkeztünk a Pireneusokba 4-5 fok lehetett, mindenki nézte milyen kemény csákó.

Szállásunk az üdülő faluban egy síszállás volt, hihetetlenül élveztük a megérkezést. Másnap ünnepélyes megnyitó francia oldalon is és a spanyol Ainca-ban is. Gyönyörű régi város, csodás főtérrel, a bevonulás előtt kaptunk enni egy vendéglőben és hozzá bort. Na ezt nem kellett volna, enyhén szólva jó kedvünk kerekedett, így vonultunk be a főtérré, ahol a tűzijátékot tartották. Állunk Gyurikával a tér szélénél, egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy egy rakéta nagy sebességgel felénk közeledik a fejünktől alig magasabban. Na mondom ennek fele sem tréfa, gyors mozdulattal Gyurikát letepertem a földre, közben a rakéta elsüvített a fejünk felett. Pont a színpadon álló tűzkeréknek egyenesen. Ekkor vettem észre, hogy a rakéta egy dróton indította be a kereket. Rendesen ránk ijesztett, a spanyol bor is hozzá segített.

Kanyon versennyel kezdődött a rendezvény, a franciák itt is arattak. Utána a kötélpálya bemutatása következett, a határhoz közel egy sziklafalon. Ekkor láttuk először a francia válogatottat, négy főt (a franciák és a spanyolok két csapatot indíthattak). A sztárok kis vézna kölykök voltak, de érezhető volt, hogy a gyorsaság bennük van. Az egyik magyar származású volt, legalábbis a nevéből ezt ítéltük meg.

A gyakorló kötélpályán nem siettünk, végig mentünk rajta és raktároztuk az információt. Nagy nehezen rá tudtam venni Gyurikát, hogy kössünk még egy kantárt a holnapi rangadóra. A pályán sok majom híd volt, ezért erősködtem mellette.

Másnap az egész bagázs be volt indulva, a franciák fém golyókat görgettek a tenyereikben, és sokkoló zenét hallgattak közben. Mi szép csendben elmentünk Red Bullt inni a gyorsulás előtt. Elindult a verseny, a franciák nagyon jók voltak ők lettek a győztesek, a belgák (főellenségeink) közül a vékonyabbik megmutatta, hogy ő a leggyorsabb a bandából. Társa annál bénább volt, így lettek negyedikek, utánunk. Elindultunk. Az elején minden jól ment, Gyurika ment elől, én jól rajta voltam, de jött a nagy inga. Itt el kellett kapni a másik kötelet, ami jó messze volt, sajnos nálam egy kötőmb a falból kiszakadt, amibe kapaszkodtam, evvel komoly időt veszítettünk. Így is a harmadikak lettünk. A verseny kiírásban az állt, hogy a kötélpályát ötszörösen megszorozzák, ezt sajnos a verseny közben módosították, csak kétszeresen szorozták. A

barlangversenyt a Pireneusok leghosszabb barlangjában a Felix Trombe barlangban rendezték meg. 100 km hosszú barlang, 54 bejárat, ebből kettő között volt a verseny útvonal. A kiszállás egy P90-es akna. Itt is útvonal bejárással kezdődött a program, este nagy buli a Zsombolyok-házában. Túl nagy bulira sikeredett a dolog, sajnos többet ittunk a kelleténél.

Másnap reggel nem voltunk a helyzet magaslatán, pedig Toldi Gyuri barátunk megmondta, hogy a versenyen vért kell pisilni, úgy kell hajtani! Ő már csak tudja, együtt futkároztunk a kanyon verseny közben edzéskeppen. Sajnos a titkos fegyverünk (Red Bull) otthon maradt a szálláson, mivel a nagy távolság miatt máshol aludtunk. A reggeli felkelést nem felejtjük el egy darabig, csodálatos kilátás, gyönyörű úszómedencével, finom reggelivel.

A barlangba indulás a kötélpálya nyertes sorrendjét követte, így mi a harmadik helyezettek voltunk. A barlang nagyon szép volt és változatos, dübörgő vizes részek, porszárak járatok után aknarendszer. Futunk a barlangba a vizes részen, egyszer csak Gyurika megáll és közli, hogy nem ég a lámpája, nem lát jól. Frankó, lámpaszerelés a verseny közben, a csöpögtető luk eldugult a Fisma tartályán. Gyurikánk sosem volt híres a felszerelés karbantartásáról, ez most rosszul jött nagyon. Nagy nehezen valamit alkotunk, végre rendesen működik, sajnos időt veszítettünk. Állomásoknál nézik, hogy milyen állapotban vagy, pupillába világítanak, aztán mehetsz tovább. Nagy nehezen kimászunk a kilencvenesből, a vége rémálom a páfrányok között.

Még nem tudtuk, hogy ennél lesz rosszabb is, de lett. 15 percre ránk jönnek a belgák, a vékony súlyosan jól kimászik a lukból, a másik lassú. De nem eléggé, végig nézzük, hogy 10 másodperccel átveszik a harmadik helyet tőlünk.

Az érzés leírhatatlan, remélem más magyar versenyző, sosem fogja átélni ezt. De ezért tenni kell! Sajnos azzal is tisztában vagyok, hogy sokkal nehezebb a felkészülés, mint 10 évvel ezelőtt. Azért is írtam le a hibáinkat, hogy a leendő versenyzők ne essenek legalább ugyan ebbe a hibába, mint amit mi elkövettünk.

A tények: a barlangba 20 percenként volt az indulás. Az első csapat 1' 35 p alatt ment végig. Mi 2' 10 p alatt, ha jól emlékszem. A kötélen a franciák, 9 p 30 mp körül nyertek. Mi 12 perccel voltunk a harmadikok.

A barlangi idejük a franciáknak nagyon kemény, mivel a másik francia csapat is 1' 47p körül teljesített. Nagy előny a győzteseknek, hogy valószínűleg ismerték a terepet.

Zsolyomi Zsolt (Frédi)